

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w. G. w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w W. w składzie:

Przewodniczący – SSR Dorota Scott - Sienkiel

Protokolant – sekr. sąd. Marta Kornacka

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2021 r. na rozprawie

sprawy **Z. U. (1)**

urodzonego (...) w m. R. (Niemcy)

syna W. i A. z d. S.

oskarżonego o to, że: w dniu 22 maja 2020r. około godz. 14:53 w W. na ul. (...) na drodze nr K-63 kierując samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych zobowiązany był do przestrzegania zasad ruchu drogowego ujętych w art. 26 ust. 1, art. 2 pkt 22 kodeksu drogowego, nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego potrącił znajdującego się na oznakowanym przejściu dla pieszych R. Z. (1), w następstwie czego pieszy doznał urazu w postaci złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamków, skutkiem czego było naruszenie prawidłowej czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1 kk

tj. o czyn z art. 177§1 kk

1. Uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, jednocześnie ustalając, że do czynu doszło na drodze wojewódzkiej (...), na podstawie art. 66§1 i 2 kk, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **Z. U. (1)** warunkowo umarza na okres próby 1 (jeden) roku.
2. Na podstawie art. 67§3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę pokrzywdzonemu R. Z. (1) kwoty 6.000,00 (sześć tysięcy 00/100) złotych.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 1.682,10 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt dwa 10/100) złotych.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 247/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych			

oskarżonych, są dmoże ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, są dmoże ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

USTALENIE FAKTÓW

Fakty uznane za udowodnione

Lp.

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

1.1.1.

Z. U. (1)

w dniu 22 maja 2020r. około godz. 14:53 w W. na ul. (...) na drodze wojewódzkiej (...) kierując samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych zobowiązany był do przestrzegania zasad ruchu drogowego ujętych w art. 26 ust. 1, art. 2 pkt 22 kodeksu drogowego, nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego potrącił znajdującego się na

		oznakowanym przejściu dla pieszych R. Z. (1), w następstwie czego pieszy doznał urazu w postaci złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamków, skutkiem czego było naruszenie prawidłowej czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1 kk	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Z. U. (1) jest mieszkańcem W.. W dniu 22 maja 2020r. ok. godz. 14:50 kierował swoim samochodem marki T. (...) o nr (...). Poruszał się ulicą (...) w W., jechał w kierunku K.. W tym samym czasie R. Z. (2) wracał do domu ze spaceru ze swoim psem, którego prowadził na smyczy. Na skrzyżowaniu ul. (...) chciał przejść przez jednię po przejściu dla pieszych, które posiada wysepkę. Kiedy rozejrzał się, zauważył nadjeżdżające (...). Ponieważ w ocenie R. Z. (2) znajdowało się ono w znacznej odległości, postanowił wejść na przejście. Do wysepki pierwszy dotarł pies. Gdy R. Z. (2) zbliżał się do niej zauważył, że pojazd zbliża się do niego i nie hamuje. Chwilę później został uderzony przez auto kierowane przez Z. U. (1) w lewe udo	częściowo wyjaśnienia Z. U.	k. 167v	

i lewe ramię. Upadł na jezdnię, rozcinając sobie głowę. Z. U. (1) zatrzymał się, wysiadł z samochodu i podszedł do pokrzywdzonego. Czekał wraz z nim do przyjazdu służb ratunkowych i policji, które wcześniej zostały wezwane przez świadków zajścia.			
zeznania R. Z.	k. 167v - 168, 14-15, 55		
protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	k. 5-6		
protokół oględzin pojazdu	k. 7-8		
materiał poglądowy z płytą	k. 23-24, 27		
szkic wypadku drogowego	k. 25,26		
opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 63-81, 117-121		
W wyniku zaistniałego wypadku R. Z. (2) doznał urazu w postaci złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamków	dokumentacja medyczna	k. 57	
opinia lekarska	k. 59		
W chwili zaistnienia wypadku oskarżony Z. U. (1) był trzeźwy.	protokół użycia A.	k. 3,4	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia Z. U., protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, protokół oględzin pojazdu, materiał poglądowy z płytą, szkic wypadku drogowego, dokumentacja medyczna, protokół użycia A., zdjęcia, pismo z Zarządu Dróg Wojewódzkich	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Z. U. (1) w takim zakresie, w jakim przyznał się do udziału w zdarzeniu z dnia 22 maja 2020r. czyli kierowania samochodem marki T. (...) o nr (...) i potrącenia na pasach R. Z. (2). Wyjaśnienia te korespondują z dowodami, które stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych, a które sąd uznał za jasne, logiczne i niebudzące żadnych wątpliwości. Za takie sąd uznał relację pokrzywdzonego oraz zebraną w sprawie dokumentację, której nikt nie kwestionował.	

opinia lekarska, opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego

Opinie biegłych zasługują na uwzględnienie, z uwagi na to, że są jasne, logiczne, zawierają przekonującą argumentację a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Z treści opinii biegłego z zakresu medycyny wynika, że R. Z. (2) doznał urazu w postaci złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamków, skutkiem czego było naruszenie prawidłowej czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1 kk. Zdaniem biegłego obrażenia te mogły powstać w wyniku potrącenia pieszego przez samochód osobowy i jego upadek na twarde podłoże.

Biegły z zakresu wypadków drogowych wskazał, że w przedmiotowej sprawie zasady obowiązujące w ruchu drogowym naruszyli obaj jego uczestnicy. Kierowca pojazdu marki T. nie przestrzegał zasad ruchu drogowego ujętych w art. 26 ust. 1, art. 2 pkt 22 kodeksu drogowego czyli nie zachował szczególnej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia na pieszych. Kierowca winien bowiem uwzględnić możliwość pojawienia się na nim pieszego, ma również obowiązek obserwacji chodnika, a wszelkie

ewentualne przeszkody obserwacyjne powinny wzbudzić czujność kierowcy i skłonić go do zmniejszenia prędkości. Zasady postępowania ze szczególną ostrożnością naruszył również pieszy, gdyż przechodząc po przejściu nie obserwował zbliżającego się (...), nie upewnił się, czy może bezpiecznie przejść przez jezdnię (opinia k. 63-91).

Jednocześnie w ocenie biegłego to zachowanie kierowcy pojazdu T. (...) o nr rej. (...) było bezpośrednią przyczyną zaistnienia wypadku, gdyż nie obserwował on z należytą uwagą przedpola jazdy. Biegły wskazał, że najbardziej prawdopodobny przebieg wypadku był taki, że Z. U. (1) zbliżał się do przejścia z prędkością 25 km/h i gdy był w odległości ponad 31-37 m, widział wchodzącego (wbiegającego) na przejście psa na smyczy, a mimo tego nie podjął manewru zmniejszenia prędkości do bezpiecznej, zaś manewr zatrzymania podjął bezpośrednio przed przejściem. Do zderzenia doszło na przejściu, zaś układ hamulcowy nie został wykorzystany w pełni, z niewiadomych przyczyn. Nadto biegły wskazał, że skoro kierowca pojazdu widział na przejściu psa na smyczy (jak sam kierowca deklaruje), to czas jaki

	<p>upłynął od wejścia na jezdnię psa na przejście do czasu, gdy nastąpiło zdarzenie T. z pieszym, był wystarczający na swobodne zatrzymanie pojazdu, bez konieczności wykonywania emocjonalnych manewrów obronnych, nie tylko przy prędkości deklarowanej przez kierowcę (25 km/h), ale również przy prędkość znacznie jej przekraczającej.</p>		
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego Z. U.</p> <p>zeznania A. O., K. R., I. J., M. S., S. C., E. M., J. G.</p>	<p>Sąd nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego Z. U. (1) w takim zakresie, w jakim stwierdził iż do wypadku doszło dlatego, że pokrzywdzony z psem wtargnął na przejście dla pieszych. Oskarżony podał jednocześnie, że nie zdążył zahamować, ponieważ stało się to w chwili, gdy znajdował się swoim samochodem 5 metrów od przejścia. Tej wersji zdarzeń nie potwierdził jednak pokrzywdzony. Podał on, że zaraz po wypadku rozmawiał z kierowcą</p>	

	<p>pojazdu. Z. U. (1) stwierdził wówczas, że nie wie jak do niego doszło, bo nie widział pieszego (zeznania R. Z. k. 55)</p> <p>Co prawda świadek I. J. (2) podała, że wydawało się jej, iż to pies pociągnął pieszego na pasy i wtedy pokrzywdzony przewrócił się (zeznania I. J. k. 168, 46), jednak nie wydaje się to możliwe z uwagi na wielkość psa (mały kundel zdjęcie k. 56). Nadto z okoliczności sprawy wynika, że pies nie został potrącony, gdyż znajdował się już na wysepce, zaś pieszy do tej wysepki dochodził. Pokonanie takiej odległości nie byłoby możliwe, gdyby doszło do nagłego wtargnięcia na jezdnię.</p> <p>Nic do sprawy nie wniosły zeznania osób, które nie były bezpośrednimi świadkami tego zajścia, bo pojawiły się na miejscu po wypadku lub będąc w pobliżu miejsca zdarzenia po prostu nie widziały jego przebiegu.</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>W art. 177§1 kk spenalizowane zostało przestępstwo wypadku w komunikacji, którego skutkiem są obrażenia ciała powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Istota tego przestępstwa od strony przedmiotowej polega na naruszeniu zgeneralizowanych reguł ostrożnego postępowania z określonymi dobrami i spowodowanie w wyniku tego określonej szkody. Przepis ten zawiera dwie klauzule nieumyślności: jedną odnoszącą się do naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu, wyrażoną zwrotem „naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa” i drugą dotyczącą skutku, zawartą w sformułowaniu „powoduje nieumyślnie wypadek”. O charakterze całego przestępstwa przesądza ta druga klauzula. A zatem niezależnie od tego, czy sprawca występku naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym umyślnie, czy nieumyślnie, popełnia on przestępstwo nieumyślne. Sposób naruszenia zasad nie rzutuje na stronę podmiotową całego</p>	

przestępstwa, ale wpływa na zawartość bezprawia; jest ono większe w razie umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa, mniejsze w przypadku ich nieumyślnego naruszenia (por. R. Stefański, Przesłpstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu i w komunikacji. Komentarz, Warszawa 2000, s. 222-223; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Odpowiedzialność za spowodowanie wypadku komunikacyjnego w świetle regulacji nowego Kodeksu Karnego z 1997r., Cześć I, Pal. 1999, Nr 1-2, s. 23). Jak podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, co w konsekwencji staje się przyczyną spowodowania skutków wskazanych w art. 177 kk. Nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może zdarzyć się zwłaszcza wtedy, gdy dokonanie określonego manewru jest wynikiem błędnej (ze strony sprawcy) oceny istniejącej sytuacji w ruchu (wyr. SN z 19.10.1976r. ,Rw 273/76, OSNKW 1976, Nr 12, poz. 153). Nadto art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1137)

stwierdza, że kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych jest zobowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu, a art. 2 pkt 22 tej ustawy definiuje „szczególną ostrożność” jako zwiększenie uwagi i dostosowanie się do warunków i sytuacji na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń nie budzi najmniejszych wątpliwości, że oskarżony Z. U. (1) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie obserwując w należyty sposób przedpola jazdy, nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu R. Z. (1), w wyniku czego doszło do jego potrącenia. Kierowca zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych zawsze musi się liczyć z możliwością pojawienia się na jezdni pieszego. Ma przy tym obowiązek obserwacji chodnika, a ewentualne przeszkody winny wzbudzić u kierowcy ostrożność i zmniejszenie prędkości do bezpiecznej (opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego k. 69). Tego obowiązku oskarżony nie dochował. Do wypadku doszło w ciągu dnia, przy dobrych

warunkach pogodowych, na prostym odcinku drogi, na przejściu dla pieszych. Co prawda w obrębie przejścia dla pieszych występowało zadrzewienie, które mogło utrudniać obserwację, jednakże jej nie wykluczało. Taka okoliczność powoduje jedynie, że od kierowcy pojazdu wymaga się większej ostrożności i jazdy z taką prędkością, by mógł skutecznie zareagować na zmieniające się na drodze warunki.

Sąd ustalił, że do wypadku doszło na drodze wojewódzkiej (...), co należało uwzględnić w opisie czynu przypisanego oskarżonemu.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
<p>Zgodnie z treścią art. 66§1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość <u>czynu</u> nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie doszło do spełnienia przesłanek warunkowego umorzenia, odnoszących się do osoby oskarżonego. Przede wszystkim został spełniony wymóg, aby nie był on karany za przestępstwo umyślne, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniały przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności</p>			

nie popełni przestępstwa. Oskarżony Z. U. (1) nie był dotychczas karany sędownie (k. 154) i nie wchodził w konflikty z prawem, a z jego postawy przyjętej w toku postępowania wynika, iż prowadzi w pełni ustabilizowany tryb życia i właściwie funkcjonuje w społeczeństwie, środowisku rodzinnym i najbliższym otoczeniu. Nie bez znaczenia pozostaje postawa oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, który zainteresował się stanem pokrzywdzonego zaraz po wypadku, został przy nim do czasu przyjazdu służb ratunkowych i policji.

Pozytywna ocena i dotychczasowe życie mają charakter prognostyczny i prowadzą Sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa (art. 66 § 1 kk in fine). Zaznaczyć przy tym należy, że warunkowe umorzenie postępowania nie jest skazaniem, ale szansą. Jest środkiem, który ma na celu poddanie sprawcy próbie przez wskazany w wyroku czas biegnący od uprawomocnienia się wyroku. Jednakże w przypadku niewłaściwego zachowania oskarżonego w okresie próby Sąd ma możliwość podjęcia

warunkowo umorzonego postępowania. W ocenie Sądu okres próby 1 roku będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i prewencyjnych, tym samym zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Z. U.	2	2	Umarzając warunkowo postępowanie karne, jeśli sprawca wyrządził swoim czynem krzywdę, sąd powinien (w miarę możliwości dostrzeganych po stronie sprawcy) zobowiązać sprawcę do jej zadośćuczynienia. <u>Zakres tego obowiązku powinien uwzględniać również przyczynienie się pokrzywdzonego do powstania szkody (art. 362 kc).</u> Umieszczenie przepisu art. 362 kc

wskazuje jednoznacznie, że przyczynienie się poszkodowanego ma prawną doniosłość w każdym wypadku odpowiedzialności odszkodowawczej, a więc odnosi się do każdego uszczerbku, z którym ustawa łączy obowiązek jego naprawienia, a więc zarówno do uszczerbku majątkowego (szkody), jak i niemajątkowego (krzywdy). Przepis art. 67§3 kk nie określa formy zadośćuczynienia za krzywdę. W tej sytuacji dla wskazania formy owego zadośćuczynienia należy odwołać się do przepisów kc, a zwłaszcza art. 445§1 i art. 448 kc, które ograniczają ją tylko do zapłaty określonej sumy pieniężnej. M. K., R. Z., (red.) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Art. 1–116. Wyd. 5, W. (...). P. (red.), Kodeks cywilny. T. I. Komentarz. Art. 1–449¹⁰, Wyd. 10, W. 2020. Sąd nałożył na oskarżonego Z. U. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę pokrzywdzonemu R. Z. (1) kwoty 6.000 zł. Sąd miał na względzie potrzebę rekompensaty w wymiarze materialnym krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu wskutek wypadku. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd uwzględnił cierpienie fizyczne i psychiczne,

			<p>jakiego doświadczył R. Z. (1), pogorszenie stanu jego zdrowia, konieczność długotrwałego leczenia i rehabilitacji. Jednocześnie Sąd uwzględnił to, że swoim zachowaniem pokrzywdzony przyczynił się do zaistniałego zdarzenia naruszając zasady postępowania ze szczególną ostrożnością poprzez niewystarczającą obserwację sytuacji na drodze i wejście na przejście dla pieszych, gdy nie upewnił się, czy jest to bezpieczne.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 1.682,10 złotych, na którą złożyły się: koszt uzyskania danych o karalności, ryczałt za korespondencję oraz należność biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz techniki samochodowej i ruchu drogowego	
Podpis		